

BLAUWE TRANEN

THRILLER

Curaçao is een
droombestemming.
Maar voor Iris wordt
het al snel een
nachtmerrie...

VERA VAN BEERS

DE CRIME COMPAGNIE

EERDER

Mijn iPhone rinkelt. Op zoek naar het toestel graai ik met mijn hand in de rugzak die voor de passagiersstoel op de grond ligt, terwijl ik het verkeerslicht nauwlettend in de gaten houd. Waarom wordt het nou niet groen? Ik heb het idee dat het verkeer aan de overkant van de straat al twee keer is gaan rijden, terwijl wij maar eindeloos staan te wachten.

Het duurt even voordat ik mijn telefoon gevonden heb, maar uiteindelijk weet ik hem te pakken te krijgen en leg hem op mijn schoot. Na een blik in de achteruitkijkspiegel tik ik op het groene icoontje.

Nog voordat ik iets kan zeggen, klinkt Omars stem al ongeduldig door de speaker. 'Iris, waar blijf je?'

Ik kijk op het klokje van mijn oude Seat en zie dat ik pas een paar minuten te laat ben. Ik verbaas me dan ook over de reactie van mijn collega, want over het algemeen kijken de mensen hier op Curaçao niet zo nauw naar de tijd.

'Ik kom eraan,' zeg ik, nadat ik nogmaals een blik in de achteruitkijkspiegel heb geworpen. Daarna focus ik op het rode verkeerslicht. Groen, zeg ik in gedachten. Spring op groen, want dan kan ik zien of de donkergrijze Mercedes die twee auto's achter me rijdt nog steeds dezelfde kant op gaat als ik.

‘Nou, schiet een beetje op, er is hier al van alles aan de hand,’ zegt Omar lichtelijk geïrriteerd.

Ik wil antwoorden dat ik mijn best doe om zo snel mogelijk naar de haven van Willemstad te komen, maar Omar heeft al opgehangen. Opnieuw kijk ik in de achteruitkijkspiegel en probeer een glimp van het gezicht van de bestuurder van de Mercedes op te vangen, maar de auto’s achter mij blokkeren het zicht.

Ik schrik op als er getoeter klinkt. Het is groen. Eindelijk.

Ik geef gas en rijd de kruising over. De auto die direct achter me rijdt, slaat af. De auto daarachter rijdt rechtdoor, net als de Mercedes. Het voertuig rijdt al achter me sinds ik van huis ben vertrokken en geeft me een onprettig gevoel. Het lijkt of het me volgt. Of zie ik dingen die er niet zijn?

Bij het volgende verkeerslicht moet ik weer rechtdoor. Het is groen, dus ik kan doorrijden, maar ineens twijfel ik. Het verkeerslicht voor rechtsaf staat op oranje en in een impuls geef ik een ruk aan het stuur en sla af. Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat ik net door rood rijd. Met kloppend hart kijk ik in de achteruitkijkspiegel. De Mercedes rijdt rechtdoor.

Zou hij het zijn? Houdt hij me in de gaten? Uit mijn broekzak haal ik een klein Nokia-toestel tevoorschijn, ik klap het open en kijk op het schermpje. Geen berichten.

Ik rijd de straat verder in en kijk om me heen. De Mercedes is nergens meer te bekennen. Misschien zie ik spoken, maar met mijn ervaring als misdaadjournaliste kan ik maar beter op mijn hoede zijn. De dingen die ik heb meegemaakt toen ik nog in Rotterdam woonde en werkte, zal ik niet snel vergeten. Ze hebben ervoor gezorgd dat familie en vrienden afstand van me namen. Alleen mijn moeder was zo dapper om tot haar dood dicht bij me te blijven, zelfs na herhaaldelijke dreigementen aan haar adres.

Er zit een brok in mijn keel. Bij de herinneringen aan mijn moeder, en de angst die zij heeft moeten doorstaan vanwege

mijn werk, raak ik nog elke keer geëmotioneerd. Mijn vertrek naar Curaçao zal mijn leven niet minder veilig maken. In mijn beroep maakt het niet uit waar je op de wereld over misdadigers schrijft, maar hier breng ik in ieder geval niemand anders in gevaar, want hier leef ik mijn leven alleen.

Ik strek mijn nek en werp opnieuw een blik in de achteruitkijkspiegel. Mijn blonde haren komen in beeld. Het lijkt of ze door de Curaçaose zon een stuk lichter zijn geworden. Of zijn het de eerste grijze haren? Op mijn zesendertigste? Misschien... door alle stress... Ik ga met mijn hand door mijn haardos, terwijl ik via de spiegel naar het straatbeeld achter me kijk. Geen Mercedes.

Voor de laatste keer tuur ik om me heen. Daarna rijdt ik terug naar de kruising waar ik afsla in de richting van de haven.

Op het haventerrein van Willemstad staan tientallen zeecontainers als gekleurde blokkendozen te wachten om op transport te gaan. Boven het gebied cirkelt een helikopter die de boel nauwlettend in de gaten houdt.

Ik parkeer mijn auto op een schaduwrijke plek en loop naar Omar, die al in de weer is met zijn camera.

‘Ah, eindelijk, daar ben je,’ schreeuwt hij boven het geratel van de wieken uit. Met zijn bruine ogen kijkt mijn collega van net twintig me gehaast aan. Zweetdruppeltjes glinsteren tussen donkere haartjes boven zijn lip. Ik moet stiekem lachen om het voorzichtige snorretje. Omar begint eindelijk zijn jongensachtige look te verliezen.

‘Agenten van de Kustwacht Caribisch Gebied zijn al aan boord geklommen. En die helikopter hangt er al zeker twintig minuten.’

Ik verleg mijn blik naar de agenten van de speciale dienst die druk op en neer lopen op het dek van een grote boot die lading naar offshore schepen vervoert. Ze zijn bezig met een controle, zoals ze wel vaker doen, maar aan het aantal manschappen te zien, zou het deze keer weleens raak kunnen zijn. Iedereen weet dat er drugs via de haven wordt vervoerd, maar criminelen zijn slim. Sluw. Hopelijk vindt de kustwacht vandaag iets en kan ik er een uitgebreid artikel voor het *Bulletin Curaçao* over schrijven.

‘Hebben ze al iets gevonden?’ vraag ik hoopvol. Ik bind mijn haren in een staartje en veeg het zweet uit mijn nek.

Omar schudt zijn hoofd. 'Volgens mij niet.' Hij kijkt me niet aan. Zijn ogen gaan langs me heen naar iets achter me. 'Kennen we die?' vraagt hij.

Ik draai mijn hoofd en verstijf. Daar staat de donkergrijze Mercedes. Nog voordat ik hem goed kan bekijken, rijdt hij weg. Rustig, zonder haast.

'Zag je die telelens die de bestuurder uit het raam hield?' vraagt Omar. 'Daar kan ik niet tegenop met deze camera.'

'Wat?' vraag ik.

'Die vent heeft vast betere foto's dan ik, hoewel hij op een grotere afstand stond.'

'Dus het was een man die achter het stuur zat. Hoe zag hij eruit?'

Omar haalt zijn schouders op. 'Geen idee. Ik kon zijn gezicht niet zien.'

Ik kijk nogmaals over mijn schouder, maar de Mercedes is nergens meer te bekennen. Zou hij me toch gevolgd zijn? Want als dat zo is, ging het hem vast niet om foto's van het vrachtschip.

Er verstrijkt een uur waarin weinig gebeurt. Uit verveling staar ik naar de Caribische Zee. De schittering van het zonlicht maakt het azuurblauwe water nog lichter. Aan beide pieren ligt een cruiseschip. De enorme gevaarten brengen ook vandaag weer duizenden toeristen naar het eiland die van de goudgele stranden en het tropische klimaat zullen gaan genieten.

'Dat wordt geen opwindend artikel voor je, vrees ik.' Omar begint zijn camera op te bergen. Hij doet het jachtig, maar vakkundig. Het irriteert me mateloos. Normaal gesproken ben ik degene die er de brui aangeeft als dingen niet snel genoeg gaan, maar vandaag heb ik alle geduld van de wereld. Ik moet wel, ik kan niet opgeven. Vijf maanden werk ik nu voor het *Bulletin Curaçao* en in die korte tijd heb ik nog niet echt kunnen laten zien waartoe ik in staat ben. Vandaag zou daar zomaar eens verandering in kunnen komen.

Met een vlugge beweging trekt Omar de rits van zijn tas dicht, alsof hij nu echt haast heeft. De helikopter die nog steeds boven het schip hangt, overtuigt me ervan dat er wel degelijk iets aan de hand is. Omar heeft het mis. Deze keer vinden ze wel iets tussen de lading. Het moet. Het moet vandaag gebeuren.

Nerveus leg ik mijn hand op de kleine Nokia-telefoon in mijn broekzak. Mijn back-up. Mocht de operatie van de kustwacht daadwerkelijk niets opleveren, dan heb ik altijd nog hem. Maar dan moet hij wel reageren.

Ik sluit mijn vingers om het toestel en knijp het bijna tot moes. Waarom komt er geen bericht binnen? Hij had het beloofd. Durft hij niet meer? Zat hij inderdaad in die Mercedes en laat hij niets meer van zich horen omdat Omar bij me is?

Ik trommel met mijn vingertoppen op het telefoontje. Omar heeft niets in de gaten. Hij heeft het hengsel van zijn tas al over zijn schouder hangen.

‘Wacht nog even, misschien...’ begin ik mijn zin, maar het geratel van de wieken van de helikopter overstemt mijn woorden. De piloot houdt het voor gezien. Omar heeft gelijk. De operatie is afgelopen. Er is niets gevonden.

‘Nou, als je nog een klusje voor me hebt, hoor ik het wel,’ zegt Omar.

Ik maak een halve zwaaibeweging naar mijn collega, terwijl mijn maag samentrekt. Dit wordt geen bladvulling voor het *Bulletin Curaçao*. Ik hoor Benito, mijn hoofdredacteur, al mopperen. Ik snap dat hij kort op de verkoopcijfers moet zitten als je krant matig verkoopt, maar ik kan er niks aan doen dat er geen nieuws is.

Met een chagrijnige kop sla ik het portier van mijn auto dicht. De bedompte lucht van het verouderde interieur geeft me een verstikkend gevoel en ik laat het raam zakken. Precies op dat moment trilt het in mijn broekzak. Hoopvol haal ik de Nokia tevoorschijn. ‘Yes!’ roep ik luid en ik kijk een beetje beschaamd om

me heen. Slechts enkele gefronste wenkbrauwen kijken me aan vanaf de overkant van de straat.

Vlug lees ik het bericht. Er staan maar een paar woorden getypt, maar hij heeft zich aan zijn woord gehouden. Ik start de motor en rijd naar de locatie die hij zojuist heeft gestuurd.

Lonny's bar, zoals onze ontmoetingsplek heet, ziet er niet uit als een bar. Het lijkt meer op een verlaten garagebox. De roestige deur staat op een kier. Voordat ik hem openduw kijk ik de straat af. Geen donkergrijze Mercedes. Daarna duw ik de deur langzaam verder open.

Het duurt even voordat mijn ogen aan het donker zijn gewend, maar dan herken ik iets wat op een bar lijkt. Achter de tap staat een forse man met lang donker pluizig haar dat los over zijn rug hangt. Hij schenkt een biertje in voor een tweetal aan de bar dat mij van onder hun wimpers gadeslaat.

'Tets drinken, *dushi*?' vraagt de barman.

'Heb je een colaatje?' vraag ik terwijl ik plaatsneem aan een tafeltje bij het raam.

Ik probeer in te schatten of een van de barhangers mijn afspraak is, maar ik kan me niet voorstellen dat de klokkenluiders een maatje heeft meegenomen. Na veelvuldig sms-verkeer gaat hij vandaag zijn mond opendoen over de cocaïnesmokkel op het eiland. Er gaan namen rollen. Grote namen. Ik voel het. Vanmiddag bleek een deceptie toen de kustwacht niets verdachts op het schip had gevonden, maar nu lijkt er ineens een artikel in de lucht te hangen dat Curaçao zal doen opschudden.

Normaal gesproken duurt wachten lang, maar deze keer lijkt de tijd haast te hebben. Het voelt alsof er pas een kwartier is verstreken, maar als ik op mijn horloge kijk, zie ik dat mijn contactpersoon een uur te laat is. Ik pluk wat aan een bierviltje, neem nog een slok cola. Mijn darmen beginnen stilletjes aan te protesteren van het vele koolzuur dat ik van de zenuwen achterover-

sla. Tegen beter weten in stuur ik een sms'je naar mijn verlate afspraak. Ik weet nu al dat mijn berichtje niet zal aankomen. De simkaart is waarschijnlijk al doormidden geknipt of verbrand.

Ik sta op en verlaat de bar. Vanavond zal ik niets meer schrijven. De controle op het schip vind ik bij nader inzien niet de moeite waard om te melden, omdat er niets is gevonden. Beter geen bladvulling dan een artikel zonder nieuwswaarde.

Moe en humeurig parkeer ik mijn auto voor restaurant Bienvenida van mijn Venezolaanse burens Carmen en Ruiz. Met zware benen sjok ik de trap op naar mijn studio op de eerste verdieping. Bij de aanblik van mijn kleine, bedompte woonruimte zakt mijn humeur nog verder naar een dieptepunt. En ineens mis ik mijn tweekamerappartement in Rotterdam.

Terwijl ik me uitkleed voor de grote spiegel die de studio ruimtelijker maakt dan dat hij is, komt er een berichtje binnen op mijn iPhone. Het is van Benito, mijn hoofdredacteur. Hij heeft slechts drie woorden getypt, maar het voelt alsof een eindeloze ketting van letters me de keel dichtknijpt.